

Все пакъ тя остана докрай на мѣстото си.

Изслуша одата на минезенгера, когото Берхтолдъ фонъ Катценеленбогенъ бѣ повикалъ нарочно отъ Алеманія за тържествата, прие поклонитѣ и привествията на всички свои васали, излѣзе отъ залата, подпрѣна на дѣсницата на императора, усмихната, съ високо дигнато чело.

30.

Предъ прага на покоитѣ ѝ, Анри спрѣ за мигъ загриженъ и неспокоенъ. Цѣлуна ржката ѝ, пошѣпна:

— Лека нощъ, Мария . . . — той въздѣхна, сви вежди. — Боя се, че радостъта ми трая твърде кратко. Тѣй весела и бодра изглеждате напоследъкъ . . . А сега отново Ви виждамъ нерадостна и бледа. Какво Ви е? Кажете ми. Искате ли да отидемъ на островъ Родосъ? Както виждате, работитѣ въ Тесалоника вече вървятъ отлично. Ласкарисъ мирува. Въ България всичко е спокойно. Мога да си позволя малко почивка и да Ви заведа където пожелаете . . .

Той застана въ очакване. Очитѣ му просѣха милость, тревожни, блеснали въ нѣжностъ и преданостъ.

Минаха нѣколко мига, тежки, безкрайни като вѣкове. Какъ ѝ се искаше да склони чело на рамото му, въ смъртна умора, съ препълнено отъ любовъ сърдце. Да обгърне съ топла ласка шията му и да остане така, за винаги, забравила за всичко наоколо, въ тази чудна лѣтна нощъ, срѣдъ пѣщата звездна тишина . . .

Сякашъ нѣкакъвъ чуждъ гласъ прозвуча хладно край нея:

— Утре ще говоримъ по това, съръ. Сега съмъ тѣй страшно изморена. Лека нощъ.

Когато притвори вратата следъ себе си и я заключи, Мария остана дълго време замислена, права и неподвижна, съ опрѣна на дрѣжката ржка, безъ да има сили да направи нищо стѣпка повече. На прислужницитѣ си тя бѣ съобщила, че ще се съблѣче сама и нѣма да има нужда отъ помощъта имъ. Не искаше да лишава добритѣ момичета отъ веселия съборъ извънъ градскитѣ стени.

Отъ отворения прозорець се виждаше Егейско море,